

DE TIJDSGEEST

Redactie:
Maj. M. F. A. Brok,
Kapit. M. J. O. Brause,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

Weekblad van De Tiger-Brigade

No. 62

Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG 28 JUNI 1947.

OPLAAG 7500

Z. K. H. PRINS BERNHARD

29 Juni:

Verjaardag van Prins Bernhard. De verjaardag van den Prins der Nederlanden heeft ongetwijfeld betekenis voor het gehele Nederlandse volk in het moederland en in de Overzeese Gewesten. Voor den militair is deze feestdag van den Inspecteur der Koninklijke Landmacht van extra betekenis. Voor den O.V.W.-er echter is zijn feest een heel bijzondere dag.

De Prins leeft nog altijd onder hen als hun vroegere commandant, als de Bevelhebber Nederlandse Strijdkrachten. In die functie rukte hij op met de Canadezen, complotteerde met de illegale groepen en nam de capitulatie van de Duitsers in ontvangst. Zijn jeugdige frisse, sportieve figuur, omwoven van legenden, die zijn moed en durf illustreeren, fascineerde den Soldaat, prikkelde zijn gevoel voor romantiek. Hij won alder sympathie door zijn eenvoud en zijn jeugd.

Zijn staatsrechtelijke positie als Prins-Gemaal liet niet toe, dat hij de functie, die hij zo tot zegen van het vaderland had vervuld, bleef bekleden. Toch heeft hij nog een uitzonderlijk voorname plaats in het Nederlandse leger mogen behouden, niet meer als aanvoerder, maar zijn functie van Inspecteur maakt het hem mogelijk tusschen van de soldaten te blijven verkeren en voor hun belangen te blijven opkomen. Hij doet hen uitgeleide bij hun vertrek naar Indië, zoals hij ons deed, en ontvangt hen bij hun wederkeer. Wie twijfelt aan zijn verlangen om hier bij hen te zijn en met eigen ogen het werk te zien van die Hollandse jongens, die hij zo uitstekend heeft leren begrijpen?

29 Juni is een bij uitstek militaire feestdag en wij wilen onze dankbaarheid voor het werk van onzen Prins in onze oprechte heli-wensen voor Hem en Zijn Gezn.

Straks op de parade rollen de wagens weer en spant ieder zich in om zo keurig mogelijk voor de dag te komen. Laat die uitrustingen eens extra blinken, wil die lichamen eens extra stijf strekken: het gaat om de eer van onzen Prins, onzen aanvoerder in de tijd van de grootste benauwenis.

Lang leve Z.K.H. Prins Bernhard!

DRINGEND HULP GEVRAAGD.

Lt. Kolonel J. Gerritsen, President van het Officiers-Selectie-Centrum te Bandoeng, heeft bij zijn bezoek aan Semarang in de tweede week van Mei de aandacht gevraagd voor de „Stichting 1940 — 1945” en de „F. I. W. I.”, welke organisaties zich de verzorging van de gezinnen van illegale werkers in Nederland en in Nederlands-Indië ten doel stellen. (Zie Garmizoensorder no. 38 Bijlage).

Bij enkele onderdelen is reeds een inzameling tot dit doel gehouden en tot nu toe staat II-6 R.I. aan de spits met een bedrag van f 1700,—. De meesten hebben echter nog niets van zich laten horen en hetzij nog geen bijdragen gehnd, hetzij deze nog niet afgedragen.

Wij doen nogmaals een dringend beroep op de met de inzameling van de bijdragen belaste instanties om haast achter het werk te zetten. Zoals bekend heeft de 2de Lt. C. J. van Leeuwen van I-R.S. zich

bereid verklaard de overmaking aan Lt.-Kol. Gerritsen op zich te nemen.

Ook geblokkeerde geïden kunnen voor dit doel worden aangewend. Zij moeten worden overgeschreven naar de Javase Bank te Bandoeng ten name van genoemden Luitenant-Kolonel.

De viering van de verjaardag van Z. K. H. Prins Bernhard, de grote leider der illegaliteit, is een welkome gelegenheid voor ons om onze dank voor 't werk der talloze vrijheidsrijders op klinkende wijze tot uiting te brengen.

Van onze bewondering van onze woorden kunnen hun vrouwen en kinderen niet leven. Wij moeten de grondslag leggen voor blijvende steun, omdat wij hun offer nog kunnen begrijpen. Als we deze plicht aan ons nageslacht overlaten komt er niets van terecht.

Geeft dus royaal. Dank zij hen, komt ge nog geven!

Vitamine „G.”

„De bloemetjes buiten zetten”: een typische uitdrukking. Je zet ze buiten, niet om ze frisse lucht en regen te geven: ze zouden te gauw hun geur en kleur verliezen. Maar om de omgeving gezelliger te maken, die op te fleuren. Wanneer in een restaurant zo iets vrolijks op tafel staat, wekt dat ook de eelust op. Op een verjaardag onderstreept je je felicitatie met een bloemengave (echte, geen papieren!). En zelfs een graf ziet er minder treurig uit, wanneer de bloemen getuigen van het medeleven van de achtergeblevenen.

Je eet smakelijker, je praat gezelliger, je danst opgewekter, je schrijft langer, je studeert vlotter, je piekert minder, je voelt je meer op je gemak, echt sensng, wanneer je wat maar een vrolijks voor je ziet: al is het maar wat kembang sepatoe of een takje bruidstranen. In de meest kale en uitgeleefde kamet staat dan een stukje levende natuur, een beetje zon en licht, kleurig en fleurig, dat een mens zo gemakkelijk in een betere stemming brengt.

ploteerde met de illegale groepen en nam de capitulatie van de Duitsers in ontvangst. Zijn jeugdige frisse, sportieve figuur, omwoven van legenden, die zijn moed en durf illustreeren, fascineerde den soldaat, pikkeerde zijn gevoel voor romantiek. Hij won aller sympathie door zijn eenvoud en zijn jeugd.

Zijn staatsrechtelijke positie als Prins-Gemaal liet niet toe, dat hij de functie, die hij zo tot zegen van het vaderland had vervuld, bleef bekleeden. Toch heeft hij nog een uitzonderlijk voorname plaats in het Nederlandse leger mogen behouden, niet meer als aanvoerder, maar zijn functie van Inspecteur maakt het hem mogelijk te midden van de soldaten te blijven verkeren en voor hun belangen te blijven opkomen. Hij doet hen uitgeleide bij hun vertrek naar Indië, zoals hij ons deed, en ontvangt hen bij hun wederkeer. Wie twijfelt aan zijn verlangens om hier bij hen te zijn en met eigen ogen het werk te zien van die Hollandse jongens, die hij zo uitstekend heeft leren begrijpen?

29 Juni is een bij uitstek militaire feestdag en wij uiten onze dankbaarheid voor het werk van onzen Prins in onze oprechte heilwensen voor Hem en Zijn Gezn.

Straks op de parade rollen de wagens weer en spant ieder zich in om zo keurig mogelijk voor de dag te komen. Laat die uitrustingen eens extra blinken, wil die lichamen eens extra stijf strekken: het gaat om de eer van onzen Prins, onzen aanvoerder in de tijd van de grootste benauwenis.

Lang leve Z.K.H. Prins Bernhard!

DRINGEND HULP GEVRAAGD.

Lt. Kolonel J. Gerritsen, President van het Officiers-Selectie-Comité van Bandoeng, heeft bij zijn bezoek aan Semarang in de tweede week van Mei de aandacht gevraagd voor de „Stichting 1940 — 1945" en de „P. I. W. I.", welke organisaties zich de verzorging van de gezinnen van illegale werkers in Nederland en in Nederlands-Indië ten doel stellen. (Zie Garnizoensorder no. 38 Bijlage).

Bij enkele onderdelen is reeds een inzameling tot dit doel gehouden en tot nu toe staat II-6 R.I. aan de spits met een bedrag van f 1700,—. De meesten hebben echter nog niets van zich laten horen en hetzij nog geen bijdragen geleid, hetzij deze nog niet afgedragen.

Wij doen nogmaals een dringend beroep op de met de inzameling van de bijdragen belaste instanties om haast achter het werk te zetten. Zoals bekend heeft de 2de Lt. C. J. van Leeuwen van I-R.S. zich

bereid verklaard de overmaking aan Lt.-Kol. Gerritsen op zich te nemen.

Ook geblokkeerde geïden kunnen voor dit doel worden aangewend. Zij moeten worden overgeschreven naar de Javase Bank te Bandoeng ten name van genoemden Luitenant-Kolonel.

De viering van de verjaardag van Z. K. H. Prins Bernhard, de grote leider der illegaliteit, is een welkome gelegenheid voor ons om onze dank voor 't werk der talloze vrijheidsstrijders op klinkende wijze tot uiting te brengen.

Van onze bewondering, van onze woorden kunnen hun vrouwen en kinderen niet leven. Wij moeten de grondslag leggen voor bijvende steun, omdat wij hun offer nog kunnen begrijpen. Als we deze plicht aan ons nageslacht overlaten komt er niets van terecht.

Geef! dus royaal. Dank zij hen, knut ge nog geven!

Vitamine „G."

„De bloemetjes buiten zetten": een typische uitdrukking. Je zet ze buiten, niet om ze frisse lucht en regen te geven: ze zouden te gauw hun geur en kleur verliezen. Maar om de omgeving gezelliger te maken, die op te fleuren. Wanneer in een restaurant zo iets vrolijk op tafel staat, wekt dat ook de eelust op. Op een verjaardag onderstreep je je felicitatie met een bloemengave (echte, geen papiereni!). En zelfs een graf ziet er minder treurig uit, wanneer de bloemen getuigen van het medeleven van de achtergeblevenen.

Je eet smakelijker, je praat gezelliger, je danst opgewekter, je schrijft langer, je studeert vlotter, je piekert minder, je voelt je meer op je gemak, echt senang, wanneer je wat fris en vrolijk voor je ziet: al is het maar wat rembang separate of een takje bruidstranen. In de meest kale en uitgeleefde kamer staat dan een stukje levende natuur, een beetje zonne licht, kleurig en fleurig, dat eens zo gemakkelijk in een betere stemming brengt.

(vervolg op pag. 2).

Oorlog, oorlog

Ik ben vannormorgen op het oorlogspad geweest. Het was nog niet echt, maar alleen een voorproefje hoe het moest (en soms ook „niet moest"), als het echt zou zijn. Ik ga niet schrijven over het verloop van de strijd. Per slot van rekening is de „Tijger" het meest gelezen soldatenblad van Midden-Java, Djokjakarta en Soerakarta, dus ik moet oppassen geen militaire geheimen te verraden. Bovendien was het bijna nooit mogelijk te zeggen, wie de winnaar was, omdat de kroongetuige meestal de mond werd gesnoerd met: „Houw jij nouw gauw je bek, jij was om-mers allang kapot" of woorden van dergelijke strekking. Er zijn ongetwijfeld doden gevallen, doch over het algemeen trad de „rigor mortis" tamelijk laat in. Het is dan ook zeer onaangenaam, als ze je een bord met het woord „mortiergranaat" voor je neus houden, wanneer je net met je opmars wilt beginnen. Vooral als je niet de tegenwoordigheid van geest hebt, zelf een tegen-bord te produceren met het opschrift: „Ben reeds 10 minuten geleden gepasseerd."

Het merkwaardige bij dergelijke oefeningen is ook, dat er hoegenaamd geen munitie wordt versplild. Niet alleen, dat de wapens niet geladen zijn, doch ook de fictieve munitie geeft minstens 100% treffers. Tenslotte gaat ieder tevreden naar huis, omdat ze allemaal hebben gewonnen. Ik ben ook tevreden naar huis gegaan. Ik heb zo eens hier en daar rondgenuusd en het deed goed te zien, dat de troepen, vol vuur waren voor hun taak en zich uitsloofden als goud 't de bitterste ernst tegen den bittersten vijand. Een compagnie heeft een terreinloop gemaakt om een kampong te ontbreken en die knapen liepen en sjouwden, dat het een lust was (om te zien). Ze hadden succes en kwamen ongemerkt, waar ze moesten zijn. Aan hun uiterlijk kon je wel zien, dat

(vervolg van pag. 1).

En dan is het begrijpelijk, dat je daarvan ook iets naar buiten wilt laten merken. Zo legt bv. een katholieke meiske, dat pas getrouwd is, haar bruidsruijker neer bij het beeld van Maria. Zo staken onze jongens, als ze terugkwamen van patrouille, een heggeloom door hun polsoppet. Zo zullen we bij een algemeen feest ook de straten en pleinen versieren, zullen we de bloemetjes buiten zetten. Letterlijk, maar ook figuurlijk. Jammer dat dan ook niet altijd een even frisse geur naar buiten komt, die aan anderen iets van eigen vrolijkheid medegeeft. Wat je zo ziet, is vaak slap en kapot, verdord en verloopt. Sterk water is goed om er iets bijvond in te bewaren, maar een bloem gedijt er niet in; wel in vers water met een vleugje zout, fris en pittig samen. We willen als het kan, een anjer, sterk en keurig, in ons knoopsgat steken, maar niet als een vlag op een modderschuit.

Zet gerust de bloemetjes buiten; maar houd ze fris en fijn.
Pak Kebon.

ze alles gegeven hadden, wat ze hadden. Kijk, dat is benoedigend. Ondanks het padvindertje spelen van de laatste maanden zit de oude geest er nog in en die wacht alleen maar op een kansje om voor de dag te komen.

En zo was het ook met de andere afdelingen. Als je een echt vijandig stuk pag-geschut kunt nemen, heb je daar wel een hol, en klimpartij voor over. Maar deze kerels liepen even hard voor een zogenaamd vijandelijk stuk, dat ze daarna toch weer moesten afgeven om er een eind verder nog eens last van te hebben. Ik wist trouwens niet, dat we zo dik in onze pag zaten: achter elke boom stond er onderhand een.

Ik was zo gelukkig, na eerst een botte weigering, te worden toegelaten in een gepantsd voertuig. Wij zaten aan de staart maar, als het heel ernstig werd, zouden we aan de kop komen. De bemanning was zeer gul met haar inlichtingen niet alleen omtrent de oefening, doch ook aangande alle facetten van het militaire leven. Een hunner had vooral het hoge woord, waardoor het mij mogelijk was te constateren, dat de morgenstond niet de enige is, die goud in de mond heeft. Een ander herkende ik als een ietwat achterdochtig mens, die een theeketel kruipende pleegde te naderen inplaats er als een goede Hollandse jongen een schop tegen te geven. Zij hadden iets uit te staan met een bruggenhoofd en hun stofzuigers waren bedrijfsklaar. Affijn wij korten de tijd met gesprekken over Duitsland (zou het allemaal waar zijn, wat we elkaar wijs hebben gemaakt?) over Malakka, over Semarang en Djokja en „dekten" als er een „Hoge" in de buurt was.

Het bruggenhoofd kostte geen moeite aangezien de vijand op de loop was gegaan. Heerlijk, dacht ik. Maar mijn gezellen hadden, wat je noemt de pest in. Nu kwamen zij eigenlijk niet aan bod, nu mochten ze niet onder het aangename gefluit van sniperkogels over het weggelak vegen met hun detectors (is het goed geschreven, soldaat J.?). En dat typeert deze kerels wel (als ze tenminste geen komedie speelden voor de Pers): vechten is een lolletje en nu moet de vijand niet zo flauw wezen, om ze dat lolletje niet te gunnen en er vandoor te gaan.

De pantserwagens waren in hun element. Hoe die erover dachten weet ik echter niet, omdat ik tot hen niet heb kunnen doordringen. Ik heb alleen het idee, dat hen het tempo en de koers niet erg beviel. Zij zijn per slot van rekening nog niet zo aan de eenzame opsluiting in Semarang gewend als wij. Het beetje, wat ik van 't feest heb gezien, leek me geslaagd: de goede geest en een flinke dosis zelfvertrouwen zat er in; dat wil wat zeggen voor een Hollands soldaat als het maar een oefening is. Tenslotte de doden. Wij kunnen er niet aan beginnen voor elk hunner een „in memoriam" te plaatsen en daarom moeten ze maar tevreden zijn met een algemeen:

„Wel te rusten."

M. B.

Ik zoek een vrouw.

Op een continue-publicatie-bord: „Donnerdag vol Zorg zelf voor vrouwen."

„Heb eerst de baboe naar georagd, Die zorg voor mijn vuile kleren draagt. Maar die zei: „Wida, Soepina niet kramen, memeer, Ister niet één goede sarong meer."

Toen ben ik naar 't hospitaal gewardeld, Waar ik eens voor een denkbeeldige kwaal werd behandeld. Maar al die zusters riepen al van verre: „Wij zijn al voorzien, bovendien heb jij geen sterren."

Toen heb ik 't geprobeerd met een van de straat, Al wil ik niet bevenen, dat dat erg netjes staat. Maar ook zij meelden me netjes te moeten bedanken. Ze had geen behoefte aan contact met de blanken.

Toen heb ik mijn eigen vrouw naar geschreven, Of ze hier kon komen. „I" 't is maar voor even". Maar ze schreef terug (en ik werd van schaamte rood): „Jij kan zelf immers niet eens dansen, heve vadoot."

S. de Vries
O-II-6 R. I.

De Duizendste!

Op 6 Februari begon Radio Welfare met (toen nog verzonnen), „Groeten uit Holland". Heel spoedig echter kwamen er werkelijke groeten binnen en in zo grote getale, dat Donderdag 26 Juni de duizendste groot kon worden uitgezonden. Deze gebeurtenis kon natuurlijk niet zonder meer voorbij gaan en zo was dien avond te kwart over tien de gelukkige duizendste persoonlijk in de studio van Radio Welfare aanwezig. Hij werd daar gebracht door Overste van Weizen zijn Bataljonscommandant, die het altijd erg waardeerde als een van zijn jongens een buitenkansje heeft. II-6 R.I. was namelijk het feestvarken in de persoon van sold. Iste klasse G. van Poppel. Sergeant van Asselgdonk was ook van de partij. Asselgdonk was ook van de partij. „Het Midden" en de Dienst voor Legercontacten en tenslotte twee kameraden van den gelukkige.

Soldaat van Poppel was vandaag jarig en zijn meiske Annie Kus-ters uit Vught is een accuraat vrouwtje, want zij had het zo weten uit te kiemen, dat ze met haar gelukwens op tijd was.

Van Poppel werd achter een tafeltje gepopt en kapitein Branse nam tegenover hem plaats. De jarige vond het een karwei: niet dat hij jarig was. Neen, maar..... hij had gehoord, dat hij voor de radio moest spreken en dat bracht het zweet op zijn voorhoofd. Toch was hij niet verlegen en er ontstond een genoeijlijk babbelje met kapitein Branse. Hoe oud hij was hoorden we.

Ook de leeftijd van Annie en hoe lang hij haar kende. Dat was trap-pant: vier maanden, zei hij. Kap. Branse dacht direct aan een correspondentieverband maar het was eer het tegenovergestelde, want de vier maanden waren vier maanden in Holland en de twee jaar in Indië telde van Poppel niet mee.

Hij stortte zo echt zijn hart uit: „Anny schreef in den brief aan Wel-fare, dat zij volgend jaar Indië hoop-te te zien. „Oei, Oei" was de verschrikte reactie „daar wist ik nog niets van!" Hij wilde eigenlijk liever terug, „Want er gaat loch maar niks boven Holland". Nog meer onthullingen volgden en ten slotte nog een verrassing voor van Poppel n.l. dat hij al die tijd door heel Semarang en Midden-Java was beluisterd. Dat had hij niet in de gaten gehad.

De Welfare had ook nog aan een verjaarsgeschenk gedacht: een prachtige cigarettendoos en een aan-steker. „Dan dank je later als je met Anny getrouwd bent en deze doos op tafel staat, nog eens aan deze avond" zei Kap. Branse.

Tenslotte kwam de fotozraaf van Legerecontact nog opdraven om het gezelschap te vereeuwigen. Wij denken echter dat van Poppel en zijn Annie geen foto nodig hebben om deze unieke verjaardag in de tropen te onthouden.

Het was een verbazend aardig intermezzo niet alleen voor de jarige, maar ook voor alle aanwezigen en hopelijk voor alle historieurs. Wie is de twee-duizendste? M.B.

Bezoek van tante Kee aan Semarang.

Geachte Redactie, Ik kreeg een paar dagen geleden 't volgende telegram: Arriveer Maandag 30 Juni te 10.00 uur aan de haven. Verwacht jouw aan de boot.

Tante Kee.

Ik liet 't aan de sergeant van de week lezen, want ik wist nie hoe ik ermee aan moest. Die stuurde mijn naar m'n pelotonscommandant en die weer naar de compleescommandant en zo ging ik 't hele rijfje af tot bekant aan de Kolonel toe. Ze noemen dat d'n hiërarchieke weg volgen, maar 't is me een eind, dat me nog bekend 'n paar dagen licht kostte. Omdat ik te laat op 't appel kwam. En nouw weet ik nog nie, wat ik doen moet, want hoe kom ik aan lo-gies, aan voeding, aan transport en distributiepapieren voor mijn tante? Misschien, dat Uws er wel raad op ik doet. Schrijf U mijn dan even wat ik doen moet? Bij voorbaat mijn dank voor de moeite.

O.V.W. Piet
de neef van tante Kee.

Naschrift redactie.

Het komt in orde hoor Piet. Zorg, dat je Maandag bijtijds aan de haven bent om je Tante Kee te begroeten. Wij zorgen voor de rest.

Hieronder volgt het programma van het bezoek van Tante Kee.

Tante Kee arriveert ± half tien aan de haven en zal te tien uur door het ontvangerscomité worden begroet aan de slagboom-post in de Zeestraat. Daarna wordt in opocht over de Boedjong gereden naar het Hoofd-kwartier, alwaar te half elf de Terr. Ct. Kolonel D.R.A. van Langen Tante Kee persoonlijk zal ontvangen. Vervolgens zal Tante Kee een bezoek brengen aan II-6 R.I. in het N.I.S. gebouwt, alwaar haar jongens uit Stampersgat en omgeving gelegerd zijn. Tenslotte zal Jan Tjappel, die nau-tuunlijk ook van de partij is evenals haar neef Piet, Tante Kee in de Tj-gerclub rondleiden.

Het merkwaardige bij dergelijke oefeningen is ook, dat er hoegenaamd geen munitie wordt verspld. Niet alleen, dat de wapens niet geladen zijn, doch ook de fictieve munitie geeft minstens 100% treffers. Tenslotte gaat ieder tevreden naar huis, omdat ze allemaal hebben gewonnen. Ik ben ook tevreden naar huis gegaan. Ik heb zo eens hier en daar rondgekeurd en het deed goed te zien, dat de troepen, vol vuur waren voor hun taak en zich uitsloofden als gold 't de bitterste ernst tegen den bittersten vijand. Een compagnie heeft een terreinloop gemaakt om een kampong te ontrekken en die knapen liepen en sjouwden, dat het een lust was (om te zien). Ze hadden succes en kwamen ongemerkt, waar ze moesten zijn. Aan hun uiterlijk kon je wel zien, dat

(vervolg van pag. 1).

En dan is het begrijpelijk, dat je daarvan ook iets naar buiten wilt laten merken. Zo legt bv. een katholiek meisje, dat pas getrouwd is, haar bruidsruikeer neer bij het beeld van Maria. Zo staken onze jongens, als ze terugkwamen van patrouille, een heggenloem door hun poloporpet. Zo zullen we bij een algemeen feest ook de straten en pleinen versieren, zullen we de bloemetjes buiten zetten: lettelijk, maar ook fijnuurlijk. Jammer dat dan ook niet altijd een even frisse geur naar buiten komt, die aan anderen iets van eigen vrolijkheid medegeeft. Wat je zo ziet, is vaak slap en kapot, verdord en veriept. Sterk waker is goed om er iets blijvend in te bewaren, maar een bloem gedijt er niet in; wel in vers water met een vleugje zout fris kan, een anjer, sterk en keurig, in ons knoopsgat steken, maar niet als een vlag op een modderschuit.

Zet gerust de bloemetjes buiten: maar houd ze fris en fijn.

Pak Kebon.

mens, die een theateel kruipende pleegt te naderen inplaats er als een goede Hollandse jongen een schop tegen te geven. Zij hadden iets uit te staan met een bruggehoofd en hun stofzuigers waren bedrijfsklaar. Affijn wij kort ten de tijd met gesprekken over Duitsland, (zou het allemaal waar zijn, wat we elkaar wijs hebben gemaakt?) over Malakka, over Semarang en Djokja en „dekten“ als er een „Hoge“ in de buurt was.

Het bruggehoofd kostte geen moeite aangezien de vijand op de loop was gegaan. Heerlijk, dacht ik. Maar mijn gezellen hadden, wat je noemt de pest in. Nu kwamen zij eigenlijk niet aan bod, nu mochten ze niet onder het aangesame gefluit van snipkogels over het wegdek veggen met hun detectors (is het goed geschreven, soldaat J.?). En dat typeert deze kerels wel (als ze tenminste geen komedie speelden voor de Pers): vechten is een lolletje en nu moet de vijand niet zo flauw wezen, om ze dat lolletje niet te gunnen en er vandoor te gaan.

De pantserwagens waren in hun element. Hoe die erover dachten weet ik echter niet, omdat ik tot hen niet heb kunnen doordringen. Ik heb alleen het idee, dat hen het tempo en de koers niet erg beviel. Zij zijn per slot van rekening nog niet zo aan de eenzame opsluiting in Semarang gewend als wij. Het beetje, wat ik van 't feest heb gezien, leek me geslaagd: de goede geest en een flinke dosis zelfvertrouwen zat er in; dat wil wat zeggen voor een Hollands soldaat als het maar een oefening is. Tenslotte de doden. Wij kunnen er niet aan beginnen voor elk hunner een „in memoriam“ te plaatsen en daarom moeten ze maar tevreden zijn met een algemeen: „Wel te rusten.“

M. B.

dito van Radio Wel fare aanwezig. Hij werd daar gebracht door Overste van Welzenes zijn Bataljonscommandant, die het altijd erg waardeert als een van zijn jongens een buitenkansje heeft. II-6 R.I. was namelijk het feestvarken in de persoon van sold. Iste Klasse G. van Poppel. Sergeant van Assel donk was ook van de partij, verder een vertegenwoordiger van „Het Midden“ en de Dienst voor Le-gercontacten en tenslotte twee kameraden van den gelukkige.

Soldaat van Poppel was vandaag jarig en zijn meisje Annie Kus-ters uit Vught is een accuraat vrouwtje, want zij had het zo weten uit te klennen, dat ze met haar gelukkigen op tijd was.

Van Poppel werd achter een tafeltje gepoot en kapitein Branse nam tegenover hem plaats. De jarige vond het een karwei: niet dat hij jarig was. Neen, maar..... hij had gehoord, dat hij voor de radio moest spreken en dat bracht het zweet op zijn voorhoofd. Toch was hij niet verlegen en er ontstond een genoeiglijk babbeltje met kapitein Branse. Hoe oud hij was, hoorden we.

Ook de leeftijd van Annie en hoe lang hij haar kende. Dat was trap-pant: vier maanden, zei hij. Kap. Branse dacht direct aan een correspondentievrindin maar het was eer het tegenovergestelde, want de vier maanden waren vier maanden in Holland en de twee jaar in Indië teldde van Poppel niet mee.

Hij stortte zo echt zijn hart uit: „Army schreef in den brief aan Wel-fare, dat zij volgend jaar Indië hoopen te te zien. „Oei, Oei“ was de verschrikte reactie, daar wist ik nog niets van!“ Hij wilde eigenlijk liever terug: „Want er gaat toch maar niks boven Holland“. Nog meer onthullingen volgden en ten slotte nog een verrassing voor van Poppel n.l. dat hij al die tijd door heel Semarang en Midden-Java was beluisterd. Dat had hij niet in de gaten gehad.

De Wel fare had ook nog aan een verjaarsgeschenk gedacht: een prachtige cigarettendoos en een aan-steker. „Dan denk je later als je met Army getrouwd bent en deze doos op tafel staat, nog eens aan deze avond“ zei Kap. Branse.

Bezoek van tante Kee aan Semarang.

Geechte Redactie,
Ik kreeg een paar dagen geleden 't volgende telegram:

Arriveer Maandag 30 Juni te 10.00 uur aan de haven. Verwacht jouw aan de boot.

Tante Kee.

Ik liet 't aan de sergeant van de week lezen, want ik wist die hoe ik ermee aan moest. Die stuurde mijn naar m'n pelotonscommandant en die weer naar de complexcommandant en zo ging ik 't hele rijtje af tot be-kant aan de Kolonel toe. Ze noemen dat 'n hiërarchieken weg volgen, maar 't is me een eind, dat me nog bekart 'n paar dagen licht kostte, omdat ik te laat op 't appel kwam. En nouw weet ik nog nie, wat ik doen moet, want hoe kom ik aan log-gies, aan voeding, aan transport en distributiepapieren voor mijn tante? Misschen, dat Uwas er wel raad op weet. Schrijft U mijn dan even wat ik doen moet? bij voorbaat mijn dank voor de moeite.

O.V.W. Piet
de neef van tante Kee.

Naschrift redactie,

Het komt in orde hoor Piet. Zorg, dat je Maandag bijtijds aan de haven bent om je Tante Kee te begroeten. Wij zorgen voor de rest.

Hieronder volgt het programma van het bezoek van Tante Kee.

Tante Kee arriveert ± half tien aan de haven en zal te tien uur door het ontvangerscomité worden begroet aan de slagboom-post in de Zeestraat. Daarna wordt in optocht over de Bodjong gereden naar het Hoofd-kwartier, alwaar te half elf de Terr.Ct. Kolonel D.R.A. van Langen Tan-te Kee persoonlijk zal ontvangen. Vervolgens zal Tante Kee een bezoek brengen aan II-6 R.I. in het N.I.S. gebouw, alwaar haar jongens uit Stampersgat en omgeving geleerd zijn. Tenslotte zal Jan Tjappel, die na-tuurlijk ook van de partij is evenals haar neef Piet, Tante Kee in de Tij-gerclub rondleiden.

GEEFT U OP VOOR DI

Beste neef Piet,

ik hoop de ge m'n tillegram op tijd gekregen het of zult krijgen, want ik kom in Maandag naar jouw toe. Zeg 't tegen al de jonges uit Stampergat en ok aan Jan Tjappel, want ik heb veur hem 'n boodschap van Suze. Toen die heurde dek naar de jonges in Indië gong en ok naar Semarang, toen zin ze de ze wel onder m'n rok zouw willen krubben en zookstikum meegaan naar Janne. Ik had 't veur 't keind best overgehad, mar ge kunt, behalve 't vee naar België, niks uit Nederland wregsmokkelen, want de douane keikt oe van boven tot onder na, of ge niks bij oe het, wè ge nie uit mag voeren. Alles vanweges de deviezen. En nouw ik 't toch over de devieze heb, daar heurde ik onderst op de boot nog 'nen mop over van zonne rappenmaker, die over van teneelavand gaf. Iemand vroeg 'm, hoe 't kwam, de ze tegeswoordig allenig mar nette moppen vertelden. En toen zin hij det de veeze nie maggen worden uitgevoerd. Hedde nouw oit. Hoe kommen ze d'rby!

Mar ik raak van m'n apperepoo, zoos ze over de grens zeggen. Ik heb in Batavia 'n groote tasch moppen koopen allenig om al die pamplere die ge krijgt op te brengen. Ze motten mijn nie aankommen mee verhaafjes over pampernood, want zullic hebben 't zat. Ze kennen 't hier nog beter as in Holland. Ik vraag mijn eiges welis af, hoeverl pamplere ze wel veur die nota noodig gehad hebben, want de is zo onderdeland 'nen heelen schriftblok geworren. Zouren zullic nouw veur al die krispendenie ok port motten betalen het as gullie? Want de is toch ok nie alleenig krispendentie, want d'r kijn ok bijlagen bij en ge meugt toch niks in 'nen brief douwen onder te betalen? 't Is me toch mar 'n rare boel. Ze graten in Batavia net as bij ons ok al over woingnood, mar as ge ziet, hoe al die beroos gehuisvest zijn, dan kunnen ze nog heel wè gezinnen oobergen. Daar hek me in den Haag ok al aan geergerd toen ik daar al die vergunningen op most gaan halen. 't Zijn gewoonweg pa-eize, waar die ambtenaren in zit-ten. Ze hebben, de hoogere temin-sie, allemaal 'n eigen kamer noo-big. En 't lijkt eigenlijk meer op 'n zaal dan op 'n kamer. Daar kunnen ze hendig mee tien man zit-wè 'n ander zee. En 't zouw veur de menschen, die op die beroos

motten zijn veul gemakkelijker zijn, as ze allemaal bij mekaar zatten, want dan hoefde ge nie van 't eene gebouw naar 't andere te loopen en ge waart veul gauwer geholpen ok. Mar ge mot d'r bij hulle nie mee aankommen, want as ge d'r iets van zegt, kijken ze oe net aan of ze 't in Keulen heuren donderen.

En 't is in Batavia ok mar donderen. Waar mot 't toch naar toe? In de republiek zeggen ze de ze niks van hulle eischen meer af kunnen doen. Wè zijn de veur eischen? Bedoelen zullic soms het recht om mar verder te sabbeeren en heel Indië nog verder de put in te helpen. Ze zijn nog eens haas in eigen huis en de spreeket dan over eischen. Orde en rust kunnen we zelf wel herstellen, zee Sjahrir. Daar bedoelt ie toch ginne mop mee? Ik heb in Batavia wel van die arme sloebers gezien, die van de ideejaale republiek afkwamen en al verstraai ik hulle brabbeltaalje dan nie, ik kos toch wel merken, de ze liever mee de jonges van ons te doen hadden dan mee die soldaten van hulle. Mar den Haag mot 't zelf mar uitzun-ken, daar zijn ze per slot van re-kening regeering veur en om oe eerlijk te zeggen zouw ik er ok gin goel raad mee weten.

Zeg Piet, ik las in de blaalke van julle dieen brief van 'nen kaptein. Ben ik me daar effen van geschrokken. Ik vuut m'n eigen erg beschaamd, want die mensch heet eigenlijk groot gelijk. Mar ja, ze drongen d'r in Nederland en in Indië zoo op aan, dek hier zouw kommen, dek d'r verder nie bij heb stilgestaan en gegaan ben. Mar hij is toch ok wel 'n klein bietje sjelers op jouw dek Ome Daan verlaten heb om jouw op te zunkken en nog wel nouw gij toch gauw genogt gedemobelseerd wordt. (As 't teminste deurgaat, eerst zien zeg ik altijd.) Mar ja veur één vrouw ister altyd nog wel 'n plekste mar veur duuzende soldatenvrouwen wordt 't 'n bietje moeilijk. Mar waarom schrijft die kaptein nie 'ns aan z'n vrouw, de ze bij 't Rooie Kruis gaat of bij de Niwin, dan heet ze meschiens wel 'n kansje om as verpleegster of secretaresse bij de Niwa te worren uitgezonden. De hebben d'r wel meer klaar gespuld. Of hij mot zien in de pol-jetlike te kommen, dan kunde zelfs oew heele huishouwen nog wel meemenen. 't Is allemaal mar 'n kwestie van handigheid, om van de bekende 3 C's nog mar niet te spreken.

En nouw Piet, tot in Maandag aan de haven. Tjonge, tjonge de zal wè worren. En ik breng ok nog wè lekkers mee, mar de verklap ik verder nie. De zulde Maandag wel zien. **HOUDOER WOR!** en om-helst deur oe.

Tante Kee

Lieve Suze, liefste Poes,

Ik houd heel erg veel van je op het ogenblik en dat komt gelooft ik, omdat ik vanmiddag zo lekker heb gegeten. Thuis hield ik Zondags ook het meest van je, omdat we dan soep en pudding hadden en je buik vol en dat geeft zo'n gevoel, asdat je de hele wereld wel kan omhelzen. Daarom is het voor een soldaat eigenlijk niet goed, want die omhelzen toch al genoeg. Het is echt waar, liefste Poeske, asdat wij er de laatste tijd merakeis goed van eten. Varkensvles en verse aarpais, lekkere soep, pap en alles prima. Ik vind, asdat je niet asset goed is je mond moet houwen en asset slecht is kanke-ren. De jonges zeggen, asdat het aan generaal Kruls legt. Die zouw in de Haag hebben gezegd asdat nog nooit zo vele, zo lang, zo slecht hadden gegeten. Lijkt me sterk!

We hebben van de week een avontuur gehad in de Semarang Store, dat is een café, waar het in de begin van de maand druk is. We zatten daar wat te drinken. (de jonges hadden mijn meesgetroond, want ik ben geen caféloper, dat weet je wel) en inmens kwam de bediende met de nota. Er was een korperaal bij ons (ja, die nemen wij maar mee, want as korperaal hoef je ook niet bij de kersjanten aan te komen) en die pakets-hem-aan en schreef iets op de achterkant. Wat is dat, zee de bediende. Dat is nouw de tegennota, zee de korporaal, die is een tentje voordeliger. Maar ze wouwen er niet aan en ze zeeën, asdat ze de petitie zouwen gaan roepen. Maar wij zaggen wel, asdat ze dat toch niet van plan waren en we hieuwen voet bij stuk. Nouw toen bennen we het eens geworren, asdat we het voor 5 pop minder kregen. En nouw gansen we er volgen-de week weer naar toe en worren vaste klant. Moet je bij de slager en de melkboer ook maar eens doen!

Lieve Suze, ik ga nouw heel geleerd worren, want eindelijk is mijn droom vervuld, asdat ik met de cursus betonvlechten kan be-ginnen. De dienst Vorming is hier aan het werk gegaan. Een ritmeester is er de baas van (dat bennen Kapiteins van het paardvolk en je ziet dus wel, asdat het leugens waren wat ze vroeger altijd over het paardvolk vertelden) en die heeft mijn aangenomen op de Militaire Theoretisch Technische Avondschool. Ja, Suzeke, dat is een hele mondvol en ik heb het letterlijk van het papier overgeschreven. In alle geval betekent het, asdat ik nouw beton ga vlechten zonder beton en zonder beton-ijzer net ofdat je schiet zonder ge-weer of verlied bent zonder meis-jie. Maar ik zie wel, asdat het erg nuttig is. Je kent eigenlijk een hele boel van alles weten zonder asdat je het ziet, en as je het dan later ziet zeg je: o ja en je begint aan te pakken. Maar het is wel moeilijk om iedere keer te kommen en op

tijd te wezen en toch is daar niet veel aan te doen. Allenig bennen sommige jonges nog niet beleefd genoeg om te zeggen, asdat ze niet kommen kennen. En dat is toch al het minste, zee de ritmeester. As-sewe het volhouwen krijgen we een diploma.

Nouw hoop ik maar, asdat Sjarrir die commissie generaal nog maar een tijdje aan de praat houdt, anders moet die ritmeester alweer een filiaal in Djofja gaan openen. Ik was eerst in een verkeerde klas gekomen. Dat was boekhouwen. Ik was achter in gekropen en stond bij zo'n lange Stodtroeper. Dat was de beste van de klas, zee hij eiges teminste. En ik dorst hem niet tegen spreken, want je mag niet praten in de klas, docht ik. Of de beste wel?

Wat moet ik nouw nog meer vertellen, Poeske. Hé, het is de hele tijd: „Poeske, Poeske”. Wat heb ik het yandaagz toch te pakken. Maar toch niet zo erg as die sjarfleur die vanmorgen het hele pantservwapen dertig meter het optrekken om voor een huis te kennen straan waar twee vrouwen op de stoep zatten. Maar dat ter zijde, zoos de luitenant zee toen bij de kaptein uitvloekte. O ja, ik weet het alweer: de nieuwe jonges. Er bennen nieuwe jonges gekomen uit Batavia: een kedoo van de Adju-dant-generaal. Ze deejen eerst wat onwennig, want het is hier natuurlijk maar een ongedsepl-neerde bende bij Batavia vergeleken. Maar och, ze zullen ook wel wennen net as wij hier.

Ze hebben nog het voordaal dat de extrimisten vanweges hebben gegraven, asdat ze eiges niet meer bij ons kennen komen. Dat maakt het wennen wel wat makkelijker. Bij ons hadden we er twee, die wouwen persew bij mekare blijven. Waarom, zee de kaptein. Daarom, zeeën ze en toen zag de kaptein, asdat ze een grote linnenkast van de Adjedant generaal hadden mee-gebruikt en daarom moesten ze zij mekare blijven. En we hadden de compje net zo lekker mobiel, maar nouw hebben we een truck extra moeten vragen.

Poeske hef, ik moet ophouwen, anders verwen ik je. Ik hoop, asdat het met deze brief niet gaat as met die Tijger, die ik van de week kreeg.

Die was voor Semarang en eerst effen naar Batavia gestuurd. En toen stond er op: „Waarom eerst naar Batavia? Dit is van Semarang voor Semarang zelf.” Ik docht, moet ik daar nouw op antwoorde? Weten ze nouw nog niet, asdat wat in Semarang zit in Semarang moet blijven?

En toch zit ik hier best, omdat elk plekje mijn aan jou herinnert, want ik heb overal in Semarang al wel eens naar jouw zitten verlan-gen. Net zoas ik dat nouw doen daarom valt het niet mee, asdat ik nog altijd maar weer moet eindigen met honderduizend theoretisch technische zoenen van hem, die zich noemt.

Je Jan,
Soldaat 1ste Klasse der
Infanterie.

ABARET WEDSTRIJD !!

wordig allenig mar nette moppen vertelden. En toen zijn hij det de-veze nie maggen worden uitge-voerd. Hêdde nouw oot. Hoe kom-men ze d'rbij!

Mar ik raak van m'n apperepoo

af, zooas ve over de grens zeggen.

Ik heb in Batavia 'n groote tasch motten koopn allenig om al die pampiere die ge kriegt op te ber-gen. Ze motten mijn nie aankom-men mee verhaalfjes over pam-pierood, want zullic hebben 't zat. Ze kennen 't hier nog beter as in Holland. Ik vraag mijn eiges weils af, hoeveul pampier ze wel veur die nota noodig gehad hebben, want dè is zo onderdehand 'nen heelen schriftloek geworren. Zou-wen zullic nouw veur al die kris-pendentie ok port moten betalen net as gulke? Want dè is toch ok nie alleenig krispendentie, want d'r zijn ok bijlagen bij en ge meugt toch niks in 'nen brief douwen zonder te betalen? 't Is me toch mar 'n rare boel. Ze graten in Ba-tavia net as bij ons ok al over wo-ningnood, mar as ge ziet, hoe al die beroos gehuisvest zijn, dan kunnen ze nog heel wè sezinen obergeren. Daar hêk me in den Haag ok al aan geerged toen ik daar al die vergunningen op moet gaan halen. 't Zijn gewonweg pa-leize, waar die ambtenaren in zit-ten. Ze hebben, de hoogere teinin-ste, allemaal 'n eigen kamer noo-dig. En 't ijkent eigenlijk meer op 'n zaal dan op 'n kamer. Daar kunnen ze hendig mee tien man zit-ten, zonder dè ze heuren kunnen wè 'n ander zeet. En 't zouw veur de menschen, die op die beroos

mee die soldaten van hullie. Mar den Haag mot 't zelf mar uitzun-ken, daar zijn ze per slot van re-kening regering veur en om oe eerlijk te zeggen zouw ik er ok gin goei raad mee weten.

Zeg Piet, ik las in dè blaaike van

julle dieën brief van 'nen kapten

Ben ik me daar effen van ge-schrokken. Ik vuul m'n eigen erg beschaamd, want dieë mensch heet eigenlijk groot gelijk. Mar ja, ze drongen d'r in Nederland en in In-die zoo op aan, dèk hier zouw kom-men, dèk d'r verder nie bij heb stigestaan en segaan ben. Mar hij is toch ok wel 'n klein bietje sje-loers op jouw dèk Ome Daan ver-laten heb om jouw op te zunkn en nog wel nouw sij toch gauw ge-nogt gedemobeleerd wordt. (As 't teminste deurgaat, eerst zien zeg ik altijd.) Mar ja veur één vrouw ister altijd nog wel 'n plekske mar veur dauzende soldatenvrou-wen wordt 't 'n bietje moeilijk. Mar waarom schrijft dieë kaptein nie 'ns aan z'n vrouw, dè ze bij 't Rooie Kruis gaat of bij de Niw'n, dan heet ze meschiens wel 'n kansje om as verpleegster of secretaresse bij de Niwa te worren uitgezon-den. Dè hebben d'r wel meer klaar gespuud. Of hij mot zien in de pol-jetiek te kommen, dan kunde zelfs oew heele huishouwen nog wel meenemen. 't Is allemaal mar 'n kwestie van handigheid, om van de bekende 3 C's nog mar niet te spreken.

En nouw Piet, tot in Maandag aan de haven. Tjonge, tjonge dè zal wè worren. En ik breng ok nog wè lekkers mee, mar dè verklap ik verder nie. Dè zulde Maandag wel zien. HOUDOË WOR! en om-helst deur oew

Tante Kee

te zatten daar wat te drinken. (de jonges hadden mijn meege-troond, want ik ben geen cafêlo-per, dat weet je wel) en ineens kwam de bediende met de nota. Er was een korporaal bij ons (ja, die nemen wij maar mee, want as korporaal hoef je ook niet bij de sersjanten aan te komen) en die pakke-hem-aan en schreef iets op de achterkant. Wat is dat, zee de bediende. Dat is nouw de tegen-nota, zee de korporaal, die is een tiante voordeliger. Maar ze wou-wen er niet aan en ze zeeën, asdat ze de pelitie zouwen gaan roepen. Maar wij zaggen wel, asdat ze dat toch niet van plan waren en we hieuwen voet bij stuk. Nouw toen bennen we het eens geworren, as-dat we het voor 5 pop minder kre-gen. En nouw gauen we er volgen-de week weer naar toe en worren vaste klant. Moet je bij de slager en de melkboer ook maar eens doen!

Lave Suze, ik ga nouw heel ge-leerd worren, want eindelijk is mijn droom vervuld, asdat ik met de cursus betonvlechten kan be-sinnen. De dienst Vorming is hier aan het werk gegaan. Een ritmees-ter is er de baas van (dat bennen Kapiteins van het paardevolk en je ziet dus wel, asdat het leugens waren wat ze vroegeer altijd over het paardevolk vertelden) en die heeft mijn aangenomen op de Mi-litaire Theoretisch Technische Avondschool. Ja, Suzeke, dat is een hele mondvol en ik heb het letterlijk van het papier overge-schreven. In alle geval betekent het, asdat ik nouw beton ga vleech-ten zonder beton en zonder beton-ijzer net ofdat je schiet zonder ge-weer of verliêfd bent zonder meis-je. Maar ik zie wel, asdat het erg nuttig is. Je kent eigenlijk een hele boel van alles weten zonder asdat je het ziet en as je het dan later ziet zeg je: o ja en je begint aan te pakken. Maar het is wel moeilijk om iedere keer te kommen en op

het alweer: de nieuwe jonges. Er bennen nieuwe jonges gekomen uit Batavia: een kedoo van de Adjutant-generaal. Ze dejen eerst wat onwennig, want het is hier natuurlijk maar een ongedisepih-neerde bende bij Batavia vergele-ken. Maar och, ze zallen ook wel wennen net as wij hier.

Ze hebben nog het voordel dat de extrimsten vanweg hebbe gegraven, asdat ze eiges niet meer bij ons kunnen komen. Dat maakt het wennen wel wat makkelijger. Bij ons hadden we er twee, die vrouwen persee bij mekare blijven. Waarom, zee de kaptein. Daarom, zeeën ze en toen zag de kaptein, asdat ze een grote innenkast van de Adjedant generaal hadden mee-gebracht. Die hadden ze altijd sa-men gebruikt en daarom moesten ze zij mekare blijven. En we had-den de compie net zo lekker mo-biel, maar nouw hebben we een truck extra moeten vragen.

Poeske lief, ik moet ophouwen, anders verwen ik je. Ik hoop, as-dat het met deze brief niet gaat as met die Tijger, die ik van de week kreeg.

Die was voor Semarang en eerst effen naar Batavia gestuurd. En toen stond er op: "Waarom eerst naar Batavia? Dit is van Sema-rang voor Semarang zelf." Ik docht, moet ik daar nouw op antwoorde? Weten ze nouw nog niet, asdat wat in Semarang zit in Semarang moet blijven?

En toch zit ik hier best, omdat elk plekje mijn aan jou herinnert, want ik heb overal in Semarang al wel eens naar jouw zitten verlan-gen. Net zoas ik dat nouw doe en daarom valt het niet mee, asdat ik nog altijd maar weer moet ein-digen met honderdduizend theore-tisch technische zoenen van hem, die zich noemt.

Je Jan,

Soldaat 1ste Klasse der Infanterie.

CABARET WEDSTRUD !!

Lenen? maar danook teruggeven!

Eijna, praktisch iedereen is verzot op lezen maar niet iedereen beschikt over voldoende middelen om zich een aantal boeken te kopen.

De eenvoudigste manier is dus een boek van een vriend of kennis te lenen en het in de eigen boekkrast te stoppen. Dit is een verschijnsel, waaraan iedereen, zelfs de eenijkste mens op dit ondermaanse zich bezondigt zonder er zich koozorg over te maken. Maar de eenvoudigste manier is nu juist de verkeerde manier. En dat men dat ook gaat toepassen op onze mooie Welfare bibliotheek is natuurlijk al te gek. Er zijn er, die reeds maanden een geleend boek in hun bezit hebben en nog steeds hebben vergeeten dit terug te brengen. Stel je voor, dat we dat allemaal eens deden, dan was de bibliotheek in no time leeg en kon Welfare de deuren sluiten.

Begint de volgende week dus met deze goede daad: Brengt het geleende boek in de kortste keren terug bij de bibliotheek! En niet ja zeggen, maar doen!

J.V.A.

Nu niet Niwa, maar WILI!

In De Tijger van Zaterdag 3 Mei werd onder het hoofd „I.B.S. wedstrijden” o.m. een cabaret-variété wedstrijd aangekondigd. Het ligt n.l. in de bedoeling te komen tot een revue-cabaret-variété voorstelling voor de troep, maar ook uit de troep. Een voorstelling, waarbij het publiek als jury zal optreden. Ieder, die meent iets te kunnen presenteren op gebied van muziek, voordracht, goochelkunst, telepathie enz., kortom op het gebied van cabaret-variété, kan hieraan meedoen. De voorwaarden zijn als volgt:

Wat: een te-revieve aan Bijkantoor Dienst allemanget Pendrikan 101, op: 10.00 uur.

Geen naam van deelnemer(s); geen titel en korte omschrijving van t u of op te voeren nummer; c) duur van het nummer.

Opgaven in te dienen vóór Dinsdag 15 Juli a.s. aan bovengenoemd adres. Zij, die zich reeds opgegeven hebben, worden verzocht hun opgave opnieuw in te dienen volgens aangegeven voorwaarden.

De avond zal gehouden worden in Royal theater op Zaterdag 26 Juli a.s. Het kan een knalavond worden mits iedereen meewerkt. Er is belangstelling voor, dat wij ten we, maar er schijnen nog meerdere krachten onder onze Tijgers. Weest niet bevreesd voor plankenkoorts of minderraarheidscomplexen. Wat een ander kan, kunt gij ook. Voor de winnaars zijn aardige prijzen beschikbaar.

Dienst vorming.

Gramofoonplatenconcert op Zondag 29 Juni te 19.30 uur in de Cantine Brigade Werkplaats.
Symfonia van Joh. Chr. Bach
Toccata en fuga in re van Joh. Seb. Bach
Vijfde Symphonie van L. van Beethoven.
Inleiding door Sgt. J. van Assel-donk.

Rectificatie.

In het artikel over de be Gie Veld-gerie is een kleine onjuistheid gesloten. Als trainingstijd van zes weken werd natuurlijk bedoeld het bouwen van bruggen. De werkelijke diensttijd was natuurlijk langer.

En: „geen soldaten maar werkers” wil niet zeggen, dat het burgers zijn, maar alleen kerels uit één stuk waar het leger op kan bouwen.
J.V.A.

Klassieke Concerten Dienst Vorming.

Zij, die Zondagavond in de cantine van de Brigadewerkplaats aanwezig waren en het door de heren van Leer en Kolkema gegeven concert hebben bijuisterd, zullen een zeer goede herinnering mee naar huis hebben genomen.

Beide uitvoerenden bezitten behalve hun technisch kunnen en hun muzikaliteit de voorname eigenschap van een goed executant: de liefde en het respect voor den meester, wier werken zij uitvoeren. Reeds bij de inleidingen bleek deze eigenschap. Schubert, de arme schoolmeesterszoon, de schuchtere, de stichter van het Duitse lied. Rechtsreeks uit het hart wellen zijn gevoelens en komen als muziek tot ons. Schumann, de rechter voor anderer belangen, met zijn dichterlijke aard en fantasie, geheel en al levend in de 19de eeuwse Romantiek.

Beider liedkunst en pianowerk zijn van een schoonheid, een zuiverheid en oprechtheid, die steeds weer treffen en ontroeren.

De uitvoerenden, beiden dilettanten, die de muziek slechts in hun vrije tijd beoefenen, staan technisch en muzikaal op een hoog peil. De zanger bezit een volle, zuivere stem, een rijp textbegrip en een warme voordracht. De pianist treedt door zijn ingetogen en serieuze musiceeren, een toegewijd en accuraat begeleider en een solist, die met zijn boeiende herscheppingen blijf gaf van veel muzikaal begrip en gevoel.

Het tarfjke, aandachtig luisteren de, publiek gaf aan t eind van de avond met een langdurige applaus op onduidelzinnige wijze uiting van zijn gevoels. Het is goed eens uit de dagelijkse sleur te breken en zich door de muziek te laten verkrukken. Mogen nog meerdere militaire muzikervindenden de weg naar deze Zondagavondconcerten vinden. Het zal hen goed doen.
Philharmonicus.

Tekenwedstrijd.

De indertijd onder motto: „Zwijgt!” gehouden tekenwedstrijd heeft een aantal aardige en attractieve tekeningen opgeleverd. Hieruit zijn een zestal „schitterend” bekoord, waarvan hieronder de namen volgen:

J. Clever van II-13 R.I. met: „Timmer niet aan de weg!”
M. Pruijt van Dienst Welfare met: „Hang het niet aan de grote klok!”

Fröhlich van 4-II-7 R.I. met: „Zwijgt, kletsen kost bloed!” A. H. J. Thissen van II-13 R.I. met: „Zwijg hier en overal!”
J. Gladines van I-R.S. met: „De vijand luistert!”

en tenslotte de tekening: „Hou je sm.!” gesigneerd: „W”
Deze laatste inzonderd wordt verzocht zijn naam en adres aan Bijkantoor Dienst Welfare te willen opgeven.

Prijswinnaars kunnen in de loop van de volgende week hun prijs aan Bijkantoor Dienst Welfare in ontvangst komen nemen.

Eén jaar III-7 R. I.

Op 1 Juli 1946 kwamen een aantal burgers, allen van ongeveer 20 lentes, de poort binnen van de Isabella-kazerne te 's Hertogenbosch. Zij hadden achter zich de moeilijke bezettingsjaren die een belangrijk deel van hun jeugd hadden vergald en vlak daarna de verwarde periode van na-de-bevrijding. Voor hen stond de zekerheid, dat zij als militair uitgezonden zouden worden naar de Oost, na een vrij korte doch intensieve training in Nederland. Dat deze factoren, zowel voor de instructeurs als voor de soldaten (toen nog recruten) vaak psychologisch-moelijke momenten en situaties veroorzaakten spreekt haast vanzelf. Met de Bataljons-Commandant, de Luit. Kol. J. M. Koeman als voorbeeld voor ogen, wisten de instructeurs echter door tactvol maar hardnekkig volhouden de troep „Indie minded” te maken. Er kwam een hechte band tussen alle mannen van III-7 R.I. van hoog tot laag, terwijl een sportieve nauwer tussen de verschillende Compagnieën de prestaties omhoog voerde. Vooral aan boord van het m.s. „Kota Baroe” — zalier gedachtenis — doch nog meer tijdens de moeilijke beginperiode in het zo vertrouwd geworden Semarang bleek deze band van een zodanige waarde te zijn, dat vooral dáardoor het gevoel van „in den vreemde” te zijn werd opgeheven en menige „depressie” op tijd de kop werd ingedrukt door oprechte kameradschap. Helaas heeft ook ons Bataljon twee makers door een verraderlijke ziekte moeten missen. Zij rusten tussen hun gevallen O. V. W.-kameraden op de begraafplaats aan het Tillemaplein. Onze gedachten gaan — vooral in deze dagen — naar hen uit.

Was er aanvankelijk een vrij duidelijk „afstand-nemen” merkbaar tussen de O.V.W.-ers en de dienstplichtigen, dit is in de loop van ons thans ruim 7 maandenlijks verblijf in Semarang, gelukkig anders geworden. Men heeft elkaar leren waarderen en wederzijds ingezien dat een vooroordeel vaak berust op zeer losse en ongemotiveerde gronden. De praktijk heeft bewezen en bevestigd nog steeds dat samenwerking op elk gebied en het kunnen rekenen op elkaars steun ten alle tijde, nodig is, en dat een misplaatst wantrouwen dan absoluut niet te gebruiken is.

Niet alleen wat de dienst aangaat zette III-7 R.I. het beste beentje voor, ook op ander gebied zoals sport en ontspanning kwamen zij „er in”. Om een voorbeeld te noemen werden onze voetballers niet te onderschat ten tegenstanders op het groene veld en dat het V.S.O.-Bestuur ons eerste elftal heeft waardig gekend om op de Sportdag in het Stadion, te houden op 2 Juli a.s., uit te doen komen tegen het Bondselftal, stemt ons tot vreugde. Behalve voetbal zal er op die dag een behendigheidswedstrijd zijn welke duurt van 8.00—12.00 uur, waarin de nummers 300 m.

hindermissaan, hoogsprongen, doeltappen, vertrappen, vergoeien, kogelstoten (7½ k.g.) en touwtrekken zullen zijn verwerkt. 's Middags gaan de poorten van het Stadion weer open om 15.00 uur waar dan als voorwedstrijd van de „big match” III-7 R.I. contra V.S.O.-Elfal een handbalwedstrijd gespeeld zal worden tussen de elftallen van III-7 R.I. en II-7 R.I.

's Avonds 19.00 uur zal, in de welwillend ter beschikking gestelde prachtige L.T.D.-Cantine, Bodjong, een feestavond deze dag besluiten. Voor de dansliefhebbers zullen twee bands ter beschikking zijn, n.l. de eigen Bataljons-band „De Swingende Zeventjes” en „The Blue Rhythm Boys”, terwijl voor de niet-dansers diverse attracties verzorgd zullen worden in de vorm van den goochelaar Samsoc, een werptent en een waarzegster.

Op 9 Juli volgt een herhaling van deze avond in dezelfde Cantine voor hen, die niet in de gelegenheid waren om de eerste avond te bezoeken.

Kortom er zal gefeest worden door III-7 R.I., tenzij onvoorziene omstandigheden uitstel noodzakelijk maken.

Maar wij allen hopen dat 2 Juli 1947 gevierd wordt op een wijze die niet licht zal doen vergeten dat de mannen, die op 1 Juli 1946 opkwamen thans één jaar in werkelijke dienst zijn en dat deze mannen er trots op kunnen zijn tot III-7 R.I. te behoren en daarom met ere hun B.T.-schildjes op de mouw dragen.
G. A. v. A.

Tigernest - Impressie.

Wat is het Tigernest?
Zieke, kreup'le legernest.
Hinkend gaan ze in het rond en P. T. in de moergestond „een, twee, drie, vierrit!”
Ze vinden de masseur een klier, „Draaien. strek voor, strek achter!”
„Stik” zegt er dan een wat zachter. Na allerlei gebuig en geruk licht hun hele body stuk.

Zo gaat het de eerste tijd, waardoor de patient erg luidt. De adjudant komt aangestreden en hij zegt het onversneden: „Krijg wat fut in je slappe donder, anders ga je er nog onder.”
In kamer vier van voren krijgt men dan te horen, dat de spieren en de botten nog een tijdje losser moeten.

Olie druppelt op je huid en sergeant Beek wrijft de pijn eruit. Na heel wat knijpen en wat kneden verdwijnen dra. de stijve leden. En na enkele ljdensweken is meestal de zaak bekeken, vlog en glad gelijk een aal gaan de ex-maniken aan de haal. Sergt. Beek zit nog te denken: „Zouden ze wel aandacht schenken aan al mijn goedbedoelde wenken?”
Zoals een Moeder zorgt voor haar kindren, zo zorgt hij voor meerden en mindren.

Daarom: heb je een malheur: ga toch naar de masseur.
Die zal de stijve knikken gauw de kop indrukken, en met wat buigen en wat duwen zal de pijn gauw luven.
R. M. A. — D. Schmitzing.

geten dat de mannen, die op 1 Juli 1946 opkwamen thans één jaar in werkelijke dienst zijn en dat deze mannen er trots op kunnen zijn tot III-7 R.I. te behoren en daarom met ere hun B.-T.-schildjes op de mouw dragen.
G. A. v. A.

Tijgernest - Impressie.

Wat is het Tijgernest?

Ziekte, kreupel tegerrest.

Hinkend gaan ze in het rond en P. T. in de morgenstond

„een, twee, drie, viertri!”

Ze vinden de masseur een klier,

„Draaien..... strek voor, strek achter!”

„Stuk” zegt er dan een wat zachter.

Na allerlei gebuig en geruk

lijkt hun hele body stuk.

Zo gaat het de eerste tijd.

waardoor de patient erg lijdt.

De adjudant komt aangetroden

en hij zegt het onversneden:

„Krijg wat fut in je slappe donder”,

anders ga je er nog onder”.

In kamer vier van voren

krijgt men dan te horen,

dat de spieren en de botten

nog een tikje lossen moeten.

Ohé druppel op je huid

en sergeant Beek wrijft de pijn eruit.

Na heel wat knijpen en wat kneden

verdwijnen dra de stijve leden.

En na enkele 14daansweken

is meestal de zaak bekeken,

vlug en glad gelijk een aal

gaan de ex-maniken aan de haal.

Sergt. Beek zit nog te denken:

„Zouden ze wel aandacht schenken

aan al mijn goedbedoelde wenken?”

Zoals een Moeder zorgt

voor haar kindren,

zo zorgt hij voor meerderen

en mindren:

Daarom: heb je een masseur:

ga toch naar de masseur.

Die zal de stijve nulken

gauw de kop indrukken,

en met wat buigen en wat duwen

zal de pijn gauw huven.

S. M. A. — D. Schakking.

treft door zijn ingetogen en sericus musiceren, een toegewijd en accuraat begeleider en een solist, die met zijn boeiende herscheppingen blijf gaf van veel muzikaal begrip en gevoel.

Het talrijke, aandachtig luisterende de, publiek gaf aan 't eind van de avond met een langdurig applaus op onduidelzinnige wijze uiting van zijn gevoelens. Het is goed eens uit de dagelijkse sleur te breken en zich door de muziek te laten verkwikken. Mogen nog meerdere militaire muzikervrienden de weg naar deze Zondagavondconcerten vinden. Het zal hen goed doen.

Philharmonicus.

Tekenwedstrijd.

De indertijd onder motto: „Zwijgt!” gehouden tekenwedstrijd heeft een aantal aardige en attractieve tekeningen opgeleverd. Hieruit zijn een zestal „schilderijen” bevroord, waarvan hieronder de namen volgen:

J. Clever van II-13 R.I. met:

„Thinner niet aan de weg!”

M. Pruijt van Dienst Welfare met:

„Hang het niet aan de grote klok!”

Fröhlich van 4-II-7 R.I. met:

„Zwijgt, kletsen kost bloed!” A.

H. J. Thissen van II-13 R.I. met:

„Zwijg hier en overal!”

J. Gladdines van I-R.S. met: „De

vijand luistert!”

en tenslotte de tekening: „Hou

je sm.....!” gesigneerd: „W”

Deze laatste inzender wordt verzocht zijn naam en adres aan Bijkantoor Dienst Welfare te willen opgeven.

Prijswinnaars kunnen in de loop van de volgende week hun prijs aan bijkantoor Dienst Welfare in ontvangst komen nemen.

publiek als jury zal optreden. Ieder, die meent iets te kunnen presenteren op gebied van muziek, voordracht, goochelkunst, telepathie enz., kortom op het gebied van cabaret-variété, kan hieraan meedoen. De voorwaarden zijn als volgt:

De tevens aan Bijkantoor Dienst Welfare te presenteren, allema...

aan van deelnemer(s);

diel en korte omschrijving

van 't uit of op te voeren nummer;

c) duur van het nummer.

Opgaven in te dienen vóór Dinsdag 15 Juli a.s. aan bovengenoemd adres. Zij, die zich reeds opgegeven hebben, worden verzocht hun opgave opnieuw in te dienen volgens aangegeven voorwaarden.

De avond zal gehouden worden in Royal theater op Zaterdag 26 Juli a.s. Het kan een knalavond worden mits iedereen meewerkt. Er is belangstelling voor, dat weten we, maar er schijnen nog meerdere krachten onder onze vingers. Weest niet bevreesd voor plankenkoorts of minderverzorgheidscomplexen. Wat een ander kan, kunt gij ook. Voor de winnaars zijn aarlijke prijzen beschikbaar.

Dienst vorming.

Granofoonplatenconcert op Zondag 26 Juni te 19.30 uur in de Cantine

Brigade Werkplaats.

Symfonia van Joh. Chr. Bach

Toccata en fuga in re van Joh. Seb

Bach

Vijfde Symphonie van L. van Beeth

hoven.

Inleiding door Sgt. J. van Assel-

doek.

Rectificatie.

In het artikel over de be Cie Veld-gente is een kleine onjuistheid geslopen. Als trainingstijd van zes weken werd natuurlijk bedoeld het bouwen van bruggen. De werkelijke diensttijd was natuurlijk langer.

En: „Geen soldaten maar werkers” wil niet zeggen, dat het burgers zijn, maar alleen kerels uit één stuk waar het leger op kan bouwen.
J. v. A.

MASMAN & STROINK SMG.